

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/229/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514206155
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514206155.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Cash wave, s.r.o., so sídlom Bieloruská 9, Bratislava, IČO: 50 418 874, zastúpený advokátom: JUDr. Ján Kanaba, AK so sídlom Jána Zemana 3141/101, Trenčín, proti žalovaným: 1/ JUDr. H. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. I. G. XX, H., 2/ Ing. B. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, J., obaja zastúpení advokátkou: JUDr. Ingrid Zlochová, AK, so sídlom Galvaniho 12, Bratislava, o zaplatenie sumy 73.048,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 5. júna 2019 č.k. 12C/290/2014-504 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku IV. r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 1.927,36 eur zastavil, vo výroku II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 60.521,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 29.08.2015 do zaplatenia a to do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku III. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a vo výroku IV. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,70%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP, § 451 ods. 1, § 563, § 534 Občianskeho zákonníka, § 494, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci sú naplnené podmienky vzniku bezdôvodného obohatenia a to plnením za iného podľa ust. § 454 Občianskeho zákonníka, keď zo zistených skutkových okolností je nepochybné, že pôvodný žalobca - E. P. vedome plnil R. R. a.s. dlh žalovaných 1/ a 2/ a za týmto účelom uhradil celkovo sumu 71.121,51 eur (dňa 14.07.2014 sumu 60.998,08 eur, dňa 04.02.2014 sumu 7.065 eur, dňa 13.05.2014 sumu 281,58 Eur, dňa 19.06.2014 sumu 281,58 eur a dňa 10.07.2014 sumu 2.495,27 eur). Uvedené sumy uhrádzal pôvodný žalobca na účet R. R., a.s., ktorá ich prijala ako splnenie záväzku žalovaných, pričom zo skutkových okolností nie je možné vyvodiť, že by k uhrádzaniu predmetných súm došlo proti vôli dlžníkov - žalovaných. Súd žalobcom preukázanú uhradenú sumu 71.121,51 Eur znížil o sumu 10.600 eur, nakoľko bolo preukázané, že žalovaný 1/ dňa 27.01.2014 na účet žalobcu previedol sumu 10.600 eur, ktorú následne žalobca aj použil na vyplatenie zvyšku úveru žalovaných. Súd je toho názoru, že sumu 10.600 eur tak žalobca neplnil R. R. za žalovaných, ale plnili ju samotní žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom žalobcu. V prípade, ak by súd konanie v časti o zaplatenie 1927,36 eur nezastavil, tak by ako nedôvodne uplatnenú vyhodnotil aj istinu 1927,36 eur nakoľko ohľadom súm vo výške 308 eur vložených dňa 16.12.2013 a 14.11.2013 na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX dospel k záveru, že tieto nie je možné vyhodnotiť ako plnenie dlhu

žalobcom za žalovaných nakoľko sumy boli poukázané na účet žalovaných pričom, práve predmetný účet bol v zmluve o pôžičke zo dňa 19.07.2012 dojednaný ako účet určený na plnenie jednotlivých splátok žalobcom. Nedôvodne boli uplatnené aj zvyšné platby vo výške 265,99 eur, 26,71 eur, 51,75 eur, 1,92 eur a 599 eur. (prehľad o transakciách na úverovom účte od 01.08.2012 do 25.08.2014). Nakoľko v danom prípade sa nejednalo o plnenie dlhu za žalovaných ale išlo zúčtovanie riadnych úrokov, poplatku za poistenie úveru, spracovateľského poplatku zo samotného úveru poskytnutého žalobcovi resp. jeho čerpanie na účet žalobcu. Keďže v danej veci sa nejednalo o prípad, v ktorom by sa pôvodný žalobca domnieval, že plnil svoj vlastný dlh (v žalobe sám pôvodný žalobca uviedol, že „vyplatil pôvodný úver za žalovaných“, „zaplatil za žalovaných sumu 73.048,87 Eur), neprichádza do úvahy konkurencia so zodpovednosťou podľa § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka (R 26/1975, s.162 ods.4). V konaní bolo nesporné a preukázané, že žalovaná 2/ ako veriteľ uzavrela dňa 19.07.2012 so žalobcom ako dlžníkom zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalovaná 2/ žalobcovi poskytla pôžičku vo výške 54. 800,- Eur, ktorej prevzatie dlžník - žalobca potvrdil podpisom predmetnej zmluvy. Prevzatie predmetnej sumy pôvodným žalobcom bolo preukázané aj svedeckou výpoveďou K. J., výsluchmi žalovaných a vyplýva aj z čestného vyhlásenia X. L.. Žalobca sa zaviazal sumu 54.800 eur zaplatiť žalovanej 2 / v dvanástich pravidelných mesačných splátkach po 4.566 Eur, vždy do 15 dňa príslušného mesiaca na bankový účet veriteľa č. XXXXXXXXXX/XXXX. Pôvodný žalobca sa zaviazal začať dlh splácať nasledujúci mesiac po podpise zmluvy, a teda prvá splátka bola splatná dňa 15.08.2012. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo že pôvodný žalobca má voči žalovaným záväzok zo zmluvy o pôžičke a pohľadávku z bezdôvodného obohatenia, nakoľko za nich plnil niečo čo podľa práva boli povinný plniť sami. Súd sa v rámci dokazovania a výsluchov strán sporu a svedkov nakoľko bolo zrejmé že pôvodný žalobca plnil dlh za žalovaných s ich vedomím a súhlasom zaoberal aj otázkou prípadnej dohody pôvodného žalobcu so žalovanými, ktorej obsahom by bol záväzok teda právne záväzná a žalovanými vymáhateľná povinnosť pôvodného žalobcu predmetný úver za žalovaných zaplatiť. Je potrebné skonštatovať že takáto dohoda medzi pôvodným žalobcom a žalovanými preukázaná nebola a teda žalovaný dôkazné bremeno ohľadne skutočností, z ktorých by vyplývala povinnosť pôvodného žalobcu uhradiť za nich dlh voči R. R., a.s. neunesli. Nepreukázali, že by pôvodný žalobca čo i len konkludentne pristúpil podľa dohody so žalovanými k ich záväzku. V tejto súvislosti je potom bez právneho významu obrana žalovaných, že úver si brali, nakoľko ich žalobca požiadal o pomoc resp. aby sa pomohlo žalobcovi, nakoľko sami tvrdili a aj preukázali, že finančné prostriedky z úveru, použili resp. žalovaná 2/ ich použila na poskytnutie pôžičky žalobcovi vo výške 54.800 eur. Povinnosť zaplatiť dlh žalovaných voči R. R., a.s. zo zmluvy o splátkovom úvere č. 503018560 však pôvodnému žalobcovi nevznikla. Zo zisteného skutkového stavu bolo nesporné, že žalovaný 1/ a 2/ mali voči R. R. a.s. dlh zo zmluvy o úvere č. 5030184560 zo dňa 13.07.2012. Taktiež bolo nesporné, že pôvodný žalobca vložil finančné prostriedky na účet XXXXXXXXXX/XXXX v celkovej výške 71 121,51 Eur a úhradou predmetnej sumy na uvedený účet došlo k splneniu záväzku žalovaných zo zmluvy o úvere č. 5030184560 zo dňa 13.07.2012 pričom bolo nepochybné, že žalobca plnil R. R. a.s. záväzok žalovaných z predmetnej úverovej zmluvy. Nakoľko suma 10.600 eur mu bola poskytnutá žalovanými výslovne na splnenie uvedeného dlhu, pričom toto tvrdenie nebolo žalobcom popreté a súd ho teda mal za preukázané, sumu 10.600 eur tak žalovaní plnili prostredníctvom pôvodného žalobcu a pôvodný žalobca tak za žalovaných plnil dlh vo výške 60521,51 eur. Nakoľko dňa 9.1.2018 došlo k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorou bola pohľadávka ktorá bola predmetom tohto konania postúpená na žalobcu, svedčí žalobcovi ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie aktívna legitímácia v predmetnom konaní, nakoľko vstúpil do pozície veriteľa žalovanej pohľadávky a žalovaní sú povinný plniť svoj dlh spoločne a nerozdielne žalobcovi. Preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel čiastočne a uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 60521,51 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia. Pretože sa žalovaný 1/ a 2/ dostali s plnením svojho dlhu do omeškania priznal súd žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania 5,25 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti celej dlžnej sumy t.j. od 29.08.2015 do zaplatenia, pretože základná sadzba ECB bola v prvý deň omeškania 0,25 % a žalobcovi patrí úrok o 5 bodov vyšší. Nakoľko žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal že by žalovaných na splnenie záväzku z bezdôvodného obohatenia vyzýval, považoval súd za výzvu na plnenie až doručenie platobného rozkazu spolu so žalobou žalovaným dňa 27.08.2015. Pohľadávka žalobcu sa tak stala splatnou dňa 28.08.2015, a prvý deň kedy sa žalovaný 1/ a 2/ dostali do omeškania z jej splnením tak bol 29.08.2015. Žalobca bol v konaní úspešný čo do priznanej istiny vo výške 60521,51 eur. Celkový úspech žalobcu teda predstavoval 60.521,51 eur, čo predstavuje 82,85 % z uplatneného nároku (73048,87 Eur). Žalobca bol v konaní neúspešný vo zvyšnej časti uplatneného nároku t.j. v časti 10600 eur v ktorej bola žaloba zamietnutá ako aj v časti 1927,36 Eur v ktorej bolo konanie pre procesné zavinenie žalobcu zastavené,

čo možno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania považovať za neúspech žalobcu, čo predstavuje 17,15 % žalobcom uplatneného nároku. Čistý úspech žalobcu v konaní (po odčítaní úspechu žalobcu od jeho neúspechu 82,85 - 17,15) tak predstavoval 65,70 %, preto súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanému 1/ a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,70 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a to proti výrokom II. a IV. rozsudku a žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a IV. zamietol v celom rozsahu. Odvolanie podali z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a písm. h) a rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne nesprávny z dôvodu, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní sa nesprávne vysporiadal so všetkými skutočnosťami a dôkazmi, ktoré predmetnému rozsudku predchádzali, čím dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces s tým, že na prvom pojednávaní dňa 04.07.2018 nevyočul pôvodného žalobcu ani žalovaných 1/ a 2/ a zároveň zamietol všetky návrhy na dokazovanie zo strany žalovaných a na záver vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a určil termín ďalšieho pojednávania na deň 02.08.2018 za účelom vyhlásenia rozsudku. Ďalej žalovaní uviedli, že dňa 03.07.2012 uzavreli zmluvu o úvere vo výške 70.000,- eur za účelom poskytnutia finančných prostriedkov E. P. - pôvodnému žalobcovi, keďže bol vedený v úverovom registri ako nespoľahlivá osoba a sám by o úver úspešne požiadať nemohol. Úver bol zabezpečený záložným právom na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti uzatvorenej medzi R. R. a E. P., ako pôvodným žalobcom. Zo sumy poskytnutého úveru bolo pôvodnému žalobcovi poukázaných 54.800,- eur, ktoré boli predmetom zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi žalovanými 1/ a 2/ a pôvodným žalobcom. Pôvodný žalobca dňa 31.01.2014 uzavrel zmluvu o splátkovom úvere vo výške 61.000,- eur, ktorý mal slúžiť na vyplatenie úveru žalovaných 1/ a 2/, ktorí si ho zobrali, aby pomohli v životnej situácii pôvodnému žalobcovi. Žalovaní 1/ a 2/ poskytnutý úver vo výške 70.000,- eur rozdelili na dve časti, 54.800,- eur, ktoré boli poukázané pôvodnému žalobcovi formou zmluvy o pôžičke a 15.200,- eur, ktoré mali slúžiť na splátky úveru, resp. ako zábezpeka na splácanie úveru v prípade insolventnosti pôvodného žalobcu. Uvedené skutočnosti potvrdzujú svedkovia pán F., J. a v čestnom prehlásení aj pani L.. Žalobca mal každý mesiac posilať žalovanej 2/ sumu vo výške 308,- eur, tieto platby boli v období od 20.08.2012 do 20.04.2014 vykonané iba trikrát, v celkovej sume 924,- eur a za uvedené obdobie žalovaní zaplatili na splátkach za úver sumu 5.403,34 eur z vlastných prostriedkov. V prospech pôvodného žalobcu bolo poukázaných 54.800,- eur formou zmluvy o pôžičke, splátky úveru vo výške 5.403,34 eur na nakoniec suma 10.600,- eur ako posledná mimoriadna splátka a manipulačný poplatok pri spracovaní povolenia o predčasné splatenie úveru a tak celková výška finančných prostriedkov poskytnutých pôvodnému žalobcovi dosiahla sumu 70.803,34 eur za toto obdobie. Pôvodný žalobca dňa 31.01.2014 uzavrel zmluvu o splátkovom úvere vo výške 61.000,- eur, ktorými bol refinancovaný úver žalovaných (ktorí ale prijali pre pôvodného žalobcu). Konanie pôvodného žalobcu je podľa žalovaných nielen v príkrom rozpore s dobrými mravmi, ale je aj postihnuteľným podľa Trestného poriadku a dňa 28. októbra 2015 bolo zo strany žalovaných podané trestné oznámenie pre podozrenie z podvodu podľa § 221 Trestného zákona, v súčasnosti bolo pôvodnému žalobcovi vznesené obvinenie dňa 01.08.2019 za vyššie uvedený trestný čin, ktoré konanie sa vedie pod sp. zn. ČVS: ORP-1633/3-VYS-TT-2015. Žalovaní sú toho názoru, že pôvodný žalobca neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by potvrdzovala, že išlo zo strany žalovaných o bezdôvodné obohatenie, práve naopak, zavádzajúce tvrdenia zo strany pôvodného žalobcu boli vyvrátené listinnými dôkazmi predloženými zo strany žalovaných, ako aj výpoveďami svedkov pána F., J., P. a čestným prehlásením pani L., ako aj výpoveďou samotných žalovaných. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí ohľadne nároku pôvodného žalobcu oprel o ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že pre konanie pôvodného žalobcu neexistoval právny dôvod na splnenie dlhu spočívajúcom v úvere žalovaných 1/ a 2/, ale nezaoberal sa otázkou, prečo potom pôvodný žalobca vyplatil úver žalovaných a zároveň sa nezaoberal ani otázkou, z akého dôvodu pôvodný žalobca a žalovaná 2/ uzavreli zmluvu o pôžičke. Sú toho názoru, že tvrdenie pôvodného žalobcu k tejto otázke na pojednávaní dňa 18.02.2019 je celkom nezmyselným tvrdením. S právnym posúdením a vyjadreným právnym názorom v rozhodnutí nesúhlasia, keď poukázali na to, že zo strany svedka Ing. H. F., finančného poradcu pôvodného žalobcu bolo potvrdené, že dňa 13.07.2012 uzatvorili žalovaní 1/ a 2/ zmluvu o úvere vo výške 70.000,- eur z dôvodu poskytnutia takto získaných finančných prostriedkov pôvodnému žalobcovi, ktorý ich potreboval na zabezpečenie obydľia pre seba a svoju rodinu, avšak nemohol si ich zaobstarať sám, pretože mal záznam v úverovom registri. Žalovaní 1/ a 2/ sa dohodli s pôvodným žalobcom, že akonáhle

nebude mať záznam v úverovom registri, uzavrie zmluvu o úvere a úver žalovaných 1/ a 2/ prijatý žalovanými pre poskytnutie finančných prostriedkov pôvodnému žalobcovi vyplatí. Dňa 31.01.2014 pôvodný žalobca uzavrel zmluvu o splátkovom úvere vo výške 61.000,- eur, ktorý ku dňu 14.07.2014 splatil záväzok žalovaných 1/ a 2/ voči R. R. vo forme úveru. Sú toho názoru, že výpoveďami žalovaných ako aj svedkov Ing. F. a X. L. bola preukázaná existencia dohody medzi pôvodným žalobcom a žalovanými čo do splatenia úveru. V zmysle § 534 Občianskeho zákonníka toto ustanovenie neprikazuje obligatórnu písomnú formu, preto túto dohodu možno uzavrieť aj ústnou alebo konkludentnou formou. Záväzok žalovaných 1/a 2/ bol splnený prostredníctvom pôvodného žalobcu ako tretej osoby, pretože dohoda o prevzatí plnenia je prípustná, keď dlh nechce dlžník splniť osobne, ale prostredníctvom tretej osoby a nejde o prevzatie dlhu ani o prístupenie k dlhu. V tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 12Cdo/2958/2006. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/1942/2013, sp. zn. 28Cdo/883/2001 z 28.06.2001 a sp. zn. 2Cdo/92/2010 z 19.01.2012 sp. zn. 33Cdo/973/1998 z 18.05.1999 žalovaní uviedli, že v predmetnej veci nie je možné, aby išlo o bezdôvodné obohatenie, pretože nedošlo k prírastku na aktívach žalovaných, resp. k takejto zmene majetkového stavu žalovaných ani prísť nemalo a nemohlo.

5. Prílohou odvolania žalovaných 1/ a 2/ bola fotokópia uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície zo dňa 01.08.2019 ČVS: ORP-1633/3-VYS-TT-2015 (uznesenie bolo vydané po rozhodnutí súdu prvej inštancie) z ktorého vyplýva, že podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie osobe E. P., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom H. XXX za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že dňa 13.07.2012 v J., pobočka R. R., pod zámienkou ťažkej rodinnej situácie naviedol JUDr. H. R. a jeho manželku Ing. B. R., aby uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. 5030184560 na sumu 70.000,- eur, pričom mal úver podľa dohody aj splácať, následne mu z tejto sumy bolo zmluvou o pôžičke dňa 19.07.2012 vyplatených 54.800,- eur v hotovosti od B. R. a dňa 27.01.2014 mu bola na jeho bankový účet zaslaná suma 10.600,- eur z účtu poškodených, pričom do toho času poškodení úver splácali a to spolu sumou 5.403,34 eur, dňa 14.07.2014 získaným preklenovacím úverom obvinený vyplatil predchádzajúci úver JUDr. R. a Ing. R., aby uvoľnil založenú nehnuteľnosť, pričom dňa 08.07.2014 dal Ing. R. podpísať čestné vyhlásenie, že mu žiadne peniaze z predchádzajúceho úveru nevyplatila s tým, že ak to nepodpíše, nepristúpi k preklenovaciemu úveru a poškodení budú musieť za to znášať od banky sankciu a následne dňa 26.05.2015 podal na Okresný súd Piešťany návrh a na základe jeho návrhu vydal súd platobný rozkaz pod č.k. 12C/290/2014-40, ktorý zaviazal žalovaných zaplatiť mu sumu 73.048,87 eur, čím spôsobil žalovaným 1/ a 2/ škodu vo výške 70.803,34 eur.

6. K odvolaniu žalovaných zaslal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ktorom uviedol, že žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvej inštancie rozhodol správne v súlade s vykonaným dokazovaním. Žalovaní neustáli dôkazné bremeno v tvrdení, že existovala iná dohoda, ako je zrejmé z predložených listín. Žalovaní vedeli, že čerpajú úver na svoju osobu a vedeli o všetkých podmienkach, nič im nebolo zamlčané. O peniazoch, ktoré boli požičané, sa spísala riadna zmluva o pôžičke a bolo na žalovaných, aby sa domáhali svojich nárokov. Vo fáze uznesenia o vznesení obvinenia nemusí byť trestná činnosť spoľahlivo preukázaná, ako je tomu v prípade podania obžaloby. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je meritorným rozhodnutím o vine a procesné postavenie obvineného umožňuje široký diapazon práv, ktoré skôr neboli obvinenej osobe poskytnuté. Žalovaní sa do dnešného dňa nedomáhali od pôvodného žalobcu nárokov zo zmluvy o pôžičke. Ak vznikla poškodeným škoda, čo nemôžu vedieť, pokiaľ nepodali ani žalobu a neposlali jedinú výzvu, tak jedine v príčinnej súvislosti s porušením povinností na strane žalovaných s porušením obvyklej miery opatrnosti.

7. K replike žalobcu zaslali vyjadrenie žalovaní prostredníctvom svojej právnej zástupkyne (duplika) v ktorej uviedli, že tvrdenie žalobcu, že žalovaní sa nedomáhali od pôvodného žalobcu nárokov zo zmluvy o pôžičke dokazuje len tvrdenie žalovaných, že peniaze z predmetnej pôžičky boli vrátené vyplatením ich úveru, ktorý si zobrali pre pôvodného žalobcu a poistili si to zmluvou o pôžičke tak, ako sa dohodli s pôvodným žalobcom. Nakoľko peniaze požičané na základe zmluvy o pôžičke pôvodný žalobca vrátil vyplatením úveru o splátkovom úvere, ktorý bol zo strany žalovaných zobrať pre jeho potrebu, nebol žiaden dôvod, aby si uplatňovali žalovaní voči pôvodnému žalobcovi vrátenie peňazí. Ďalej uviedli, že konanie pôvodného žalobcu bolo vopred premyslené a podvodným konaním chcel získať peniaze, na ktoré nemal žiaden zákonný ako aj morálny nárok. Na základe uvedeného preto opakovane žiadajú, aby odvolací súd návrh žalobcu zamietol v celom rozsahu.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex officio na vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a IV. zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Pôvodný žalobca (E. P.) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Piešťany dňa 02.09.2014 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť solidárne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 73.048,87 eur s príslušenstvom a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 27.11.2018 súd pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu E. P. vstúpila ako žalobca spoločnosť Cash wave, s.r.o., so sídlom Bieloruská 9, Bratislava, IČO: 50 418 874 a to na základe uzavretej Zmluvy o postúpení pohľadávok medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a spoločnosťou Cash wave, s.r.o. ako postupníkom, ktorej predmetom bola pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania.

10. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaných 1/ a 2/ bolo posúdiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 60.521,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 29.08.2015 do zaplataenia a v závislom výroku IV. v ktorom rozhodol súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

11. Jednou z odvolacích námietok žalovaných, pritom však zásadnou bolo, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne nevysvetlil, ako dospel k záveru nepreukázania dohody medzi pôvodným žalobcom a žalovanými z ktorej by vyplývala povinnosť pôvodného žalobcu uhradiť za žalovaných dlh voči R. R., a.s. a taktiež súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysvetlil v čom spočívalo bezdôvodné obohatenie žalovaných a teda aký majetkový prospech voči pôvodnému žalobcovi v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka získali.

12. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

15. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil,

ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil preskúmaný rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľom, že závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd prvej inštancie totiž rozsiahlo opisuje čiastkové skutkové zistenia (odsek 15. - 37. rozsudku súdu prvej inštancie), avšak nevytvára ucelený záver o celkovom skutkovom dejí. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitost' zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. V napadnutom rozsudku nie je ani nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie a prečo. Súd prvej inštancie len stroho konštatuje, že je zrejme, že pôvodný žalobca plnil dlh za žalovaných s ich súhlasom (súd prvej inštancie však bližšie nevysvetlil, čo tento súhlas žalovaných s plnením ich dlhu znamená), keď nebola preukázaná dohoda žalobcu so žalovanými, ktorej obsahom by bola povinnosť pôvodného žalobcu predmetný úver za žalovaných zaplatiť. Súd ďalej konštatoval, že je potom bez právneho významu obrana žalovaných, že predmetný úver si zobrali z dôvodu, že ich o to požiadal žalobca, nakoľko sami tvrdili a aj preukázali, že finančné prostriedky z úveru, použili resp. žalovaná 2/ ich použila na poskytnutie pôžičky žalobcovi vo výške 54.800 eur. Bolo nesporné, že žalovaný 1/ a 2/ mali voči R. R. a.s. dlh zo zmluvy o úvere č. 5030184560 zo dňa 13.07.2012 a že pôvodný žalobca vložil finančné prostriedky na tento účet v celkovej výške 71.121,51 Eur, keď úhradou predmetnej sumy na tento účet, žalobca plnil R. R. a.s. záväzok žalovaných z predmetnej úverovej zmluvy. Súd ďalej uvádza, že suma 10.600 eur bola poskytnutá žalovanými pôvodnému žalobcovi výslovne na splnenie uvedeného dlhu a súd teda mal za preukázané, že sumu 10.600 eur žalovaní plnili prostredníctvom pôvodného žalobcu a pôvodný žalobca tak za žalovaných plnil dlh vo výške 60.521,51 eur, aj keď túto povinnosť nemal, pričom však ale neuvádza, v čom spočíva bezdôvodné obohatenie žalovaných vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi a teda aký je ich majetkový prospech, z čoho teda vyvodil tieto skutkové zistenia v nadväznosti na úvahu súdu prvej inštancie v procese hodnotenia dôkazov, ako náležite namietali žalovaní v odvolaní. Ďalej v rozsudku súdu prvej inštancie absentuje podriadenie relevantných skutkových zistení pod aplikované právne normy, keďže súd prvej inštancie sa v preskúmanom rozsudku ani len nevyjadril k interpretácii právnych noriem aplikovaných na daný prípad a nevysvetlil zdôvodnenie aplikácie citovaných právnych noriem. Tu je potrebné zdôrazniť, že rozsudok musí byť logický a zrozumiteľný, čo v preskúmanom prípade absentuje.

18. Z obsahu spisu a najmä výpovedí žalovaných a svedkov p. F., p. J., p. P. a čestným prehlásením p. L., ako aj výpoveďou samotných žalovaných vyplýva, že predmetnú úverovú zmluvu zo dňa 13.7.2012 uzatvorili žalovaní z dôvodu, že tak pomôžu pôvodnému žalobcovi - E. P., ktorý tak urobiť nemohol,

nakoľko sa nachádzal v registri dlžníkov. Tento dôvod uzatvorenia predmetnej zmluvy vyplýva aj zo svedeckej výpovede Ing. F., ktorý pomáhal pôvodnému žalobcovi získať úver z banky a preto nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie tento dôvod uzatvorenia zmluvy považoval za právne irelevantný, pretože je v tejto veci podstatné, či žalovaní finančné prostriedky z predmetného úveru využili pre seba, alebo ich odovzdali pôvodnému žalobcovi a ten ich použil na svoj účel. Taktiež nie je zrejmé, prečo p. P. pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy zo dňa 13.7.2012 založil svoj rodinný dom a išiel do rizika, že oň môže prísť, ak sa úver nebude splácať. Aj keď p. P. uvádzal, že to bolo z dôvodu, že mal stavať dom pre žalovaných a teda bolo to s vidinou možného zárobku, z konania je zrejmé, že žalovaní žiadne dom nestavali a p. P. ani raz neuviedol, aký zárobok vlastne mal získať, keď navyše toto jeho tvrdenie nebolo ničím preukázané. Súd prvej inštancie ďalej len konštatoval, že žalovaní splácali svoj úver z úverovej zmluvy zo dňa 13.7.2012 sumou 10.600 eur prostredníctvom p. P., avšak nie je zrejmé, prečo by tak robili, ak to mohli zaplatiť rovno sami a nie cez p. P. Súd sa pritom nevysporiadal s tvrdením žalovaných, že ide o ďalšiu sumu poskytnutú žalovanými p. P. z úverovej zmluvy z 13.7.2012, ktorú mu najprv vo výške 54.600 eur a neskôr v sume 10.600 eur poskytli. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že p. P. uzatvoril dňa 31.7.2014 zmluvu o úvere, ktorou refinancoval úver žalovaných z 13.7.2012 sumou 61.000 eur, avšak súd sa nevysporiadal s tvrdením žalovaných, že sa tak stalo na základe ich ústnej dohody, že takto prevezme plnenie za žalovaných (§ 534 OZ), nakoľko v podstate plní svoj dlh, keďže finančné prostriedky z úveru z 13.7.2012 boli poskytnuté v celom rozsahu len jemu. Aj keď predmetná dohoda môže byť uzavretá ústne, prípadne aj konkludentne (zákon nevyžaduje písomnú formu) a p. P. takúto dohodu popiera, je potrebné vyhodnotiť jej ne/uzavretie v kontexte všetkých zistených skutkových okolností a svedeckých výpovedí nachádzajúcich sa v spise a to aj s prihliadnutím na svedecké výpovede z trestného konania vedeného na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície pod ČVS: ORP-1633/3-VYS-TT-2015, vyplývajúce z uznesenia zo dňa zo dňa 01.08.2019 (ide o novotu v zmysle § 366 písm. d/ CSP).

19. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podania žalovaných a neposkytol im žiadnu repliku na nimi predstreté právne otázky týkajúce sa aplikácie ust. § 534 Občianskeho zákonníka.

20. Podľa § 534 OZ, kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči jeho veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne.

21. Dohoda medzi dlžníkom a treťou osobou uzavretá podľa tohto ustanovenia nespôsobuje zmenu v subjektoch ani v obsahu pôvodného záväzku. Ten, kto sa dlžníkovi zaviazal splniť jeho záväzok voči veriteľovi, totiž nevstupuje do trvajúceho záväzkového právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, a to ani namiesto dlžníka, ani popri ňom. Dohodou sa zakladá nový, samostatný záväzkový právny vzťah iba medzi dlžníkom a treťou osobou; preto pôvodný záväzok nemôže ovplyvniť. Ak ten, kto sa zaviazal dlžníkovi splniť za neho jeho záväzok, tak neurobil, je za nesplnenie záväzku zodpovedný iba dlžníkovi; zodpovedá aj za škodu, ktorá mu prípadne z toho vznikla. Veriteľ takéto právo nemá, pretože o dohode sa nemusí ani dozvedieť, keďže jeho súhlas sa na uzavretie dohody nevyžaduje. Formu dohody medzi dlžníkom a treťou osobou zákon nepredpisuje; možno ju teda urobiť hoci aj ústne.

22. Preberateľ plnenia vystupuje podľa ustanovenia § 534 OZ ako tzv. náhradný dlžník, ktorý na základe dohody s tzv. hlavným dlžníkom bude plniť konkrétny dlh hlavného dlžníka. Veriteľ nemôže priamo voči tomuto náhradnému dlžníkovi uplatniť žiadne práva. Prevzatie plnenia na základe dohody medzi doterajším dlžníkom a dlžníkom preberajúcim plnenie, sa označuje ako externé prevzatie dlhu. To sa líši od interného prevzatia dlhu (§ 531 ods. 1 OZ) tým, že nevyžaduje súhlas veriteľa. Pokiaľ ide o právnu povahu, tá má veľmi blízko k dohode v prospech tretieho (§ 50 OZ). Tou treťou osobou je veriteľ, ktorý síce na uvedenú dohodu nedáva súhlas, ale ju môže akceptovať tým, že prijme plnenie od náhradného dlžníka. Dohodu o prevzatí plnenia uzavierajú doterajší dlžník (hlavný dlžník) a tretia osoba (tzv. náhradný dlžník). Touto dohodou sa tretia osoba zaväzuje voči doterajšiemu dlžníkovi, že s veriteľom bude konať tak, že veriteľ nebude od dlžníka požadovať ani vymáhať splnenie záväzku. Dohoda o prevzatí plnenia nemusí mať písomnú formu. Náhradný dlžník je zaviazaný iba voči hlavnému dlžníkovi, nie voči veriteľovi. Na strane druhej nemá ani veriteľ žiadne právo voči náhradnému dlžníkovi

a do jeho právneho vzťahu s hlavným dlžníkom nesmie zasahovať. Na jeho ochote spočíva, či plnenie prijme od náhradného dlžníka namiesto hlavného dlžníka.

23. Predmetom dohody je plnenie, ktoré poskytne náhradný dlžník. Predmet tohto záväzku je užší, ako v prípade pristúpenia k záväzku, keď pristupujúci dlžník je spravidla zaviazaný na plnenie v rovnakom rozsahu ako pôvodný dlžník. To, čo má konkrétne plniť náhradný dlžník, je vecou dohody medzi hlavným a náhradným dlžníkom. Svojou konštrukciou sa dohoda o prevzatí plnenia považuje za zmluvu blízku k zmluve v prospech tretieho (§ 50 OZ) s tým rozdielom, že na tretej strane (veriteľovi) nevzniká právo na plnenie. Z tohto dôvodu je dohoda o prevzatí plnenia typickým príkladom nepravej zmluvy v prospech tretieho. V prípade pochybností, či nejde v takomto prípade o prevzatie dlhu (§ 531 ods. 1 OZ) alebo o pristúpenie dlhu (§ 531 ods. 2 OZ) platí zákonná prezumpcia, že ide skôr o dohodu o prevzatí plnenia podľa § 534 OZ. Dohoda o prevzatí plnenia zakladá obligačný záväzok medzi hlavným dlžníkom a treťou osobou. Veriteľovi však z tohto nevznikne priame právo. To znamená, že veriteľ môže naďalej vyžadovať splnenie dlhu od pôvodného dlžníka. Dohoda strán určuje, aký bude právny vzťah medzi hlavným dlžníkom a náhradným dlžníkom potom, keď bude hlavný dlžník zbavený povinnosti plniť. V prípade nedostatku osobitného dojednania rozhoduje o obsahu tohto právneho vzťahu kauza zmluvy medzi dlžníkom a preberateľom plnenia (§ 495 OZ). Tá je potom rozhodujúca aj v tom smere, či má preberateľ plnenia (náhradný dlžník) právo na subrogačný postih proti dlžníkovi.

24. Dohoda o prevzatí dlhu nemá vplyv na doterajšie zabezpečenie záväzkového vzťahu medzi veriteľom a hlavným dlžníkom. Ak zaviazaný preberateľ dlhu (náhradný dlžník) nesplnil podľa dohody o prevzatí plnenia podľa § 534 OZ svoj záväzok poskytnúť za hlavného dlžníka plnenie jeho veriteľovi a preto hlavný dlžník plnil svojmu veriteľovi sám, znížil sa tým majetkový stav tohto dlžníka v dôsledku porušenia záväzku zaviazaného a hlavnému dlžníkovi vznikol nárok na náhradu škody voči zaviazanému podľa § 420 OZ (Rc 16/2008, pozri rozsudok NS ČR z 24.01.2007 sp. zn. 33 Odo 293/2005). Nezáleží na tom, akým spôsobom náhradný dlžník splní svoj záväzok. Môže napríklad plniť to, čo mal plniť dlžník alebo iným konaním s veriteľom dosiahnuť to, že veriteľ nebude od dlžníka požadovať plnenie (napríklad započíta svoju pohľadávku voči pohľadávke veriteľa). Tretia osoba zodpovedá voči dlžníkovi len za výsledok svojho konania. Prípadné zistenie, že dohoda medzi dlžníkom a treťou osobou, ktorá zaňho plnila záväzok voči veriteľovi je neplatná, nemôže mať tak žiaden vplyv na vzťah medzi dlžníkom a veriteľom (uznesenie NS ČR z 22.11.2006 sp. zn. 33 Odo 20/2005). V prípade, že by veriteľ odmietol prevziať plnenie od náhradného dlžníka, je mu potrebné preukázať, že tretia osoba plní na základe dohody s dlžníkom. Veriteľ je totiž oprávnený prijať plnenie od niekoho iného, než je jeho dlžník, len ak ten plní s jeho súhlasom. V prípade, ak dlžník splnil dlh svojmu veriteľovi sám, pretože preberateľ nesplnil svoj záväzok z dohody podľa § 534 OZ, znížil sa týmto plnením majetkový stav dlžníka a vznikol mu nárok proti preberateľovi na náhradu škodu spôsobenej porušením jeho záväzku. Ak totiž preberateľ poruší svoju povinnosť, správa sa protiprávne a porušením zmluvnej povinnosti je tak jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ. Škodou je v tomto prípade to, čo dlžník sám síce podľa práva splnil svojmu veriteľovi, ale plniť by nemusel, ak by preberateľ splnil svoj záväzok. Preberateľ však nezodpovedá v rámci náhrady škody z dohody podľa § 534 OZ za následky omeškania, ktoré nastalo medzi dlžníkom a veriteľom zodpovedá len za omeškanie, ktoré nastalo v právnom vzťahu medzi ním a jeho zmluvným partnerom, t.j. dlžníkom (rozsudok NS ČR z 25.04.2007 sp. zn. 25 Cdo 2741/2005).

25. Vzhľadom na vyššie uvedené, je možné konštatovať, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal podstatou právnej argumentácie žalovaných v súdenom spore. Vo svojom rozhodnutí konštatoval vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných vo výške 60.521,51 eur v zmysle § 454 OZ (pôvodný žalobca vložil na účet žalovaných sumu 71 121,51 eur od ktorej bola odpočítaná suma 10.600 eur), avšak žiadnym spôsobom nezrejmlil v čom spočíva ich majetkový prospech, keď je zrejmé, že žalovaní úver z 13.7.2012 nepoužili pre seba, ale bol poskytnutý pôvodnému žalobcovi p. P. (54.600 eur + 10.600 eur). V prípade, ak bude v konaní medzi žalovanými a pôvodným žalobcom preukázané uzatvorenie zmluvy v zmysle § 534 OZ, ktorá zmluva by zakladala rámec plnenia zo strany pôvodného žalobcu na úverovú zmluvu z 13.7.2012 v záujme žalovaných, išlo by u p. P. o prevzatie plnenia v zmysle § 534 OZ a nemohlo by tak vzniknúť na strane žalovaných takýmto plnením bezdôvodné obohatenie v zmysle § 454 OZ, ktoré vznikne iba v prípade, ak by pôvodný žalobca plnil bez právneho dôvodu.

26. Odôvodnenie rozsudku má byť stručné, jasné a výstižné, ktorú požiadavku nenapĺňa zdĺhavé opisovanie skutkových prednesov a vykonaných dôkazov, obsah ktorých je stranám sporu nepochybne známy z pojednávania uskutočnených vo veci. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o

rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti a závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne nerezultujú z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní.

27. V dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, než tento rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušiť a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Taktiež je potrebné uviesť, že odvolacia námietka žalovaných, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že na prvom pojednávaní dňa 04.07.2018 nevyočul pôvodného žalobcu ani žalovaných 1/ a 2/, zamietol návrhy na dokazovanie zo strany žalovaných a vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a určil termín ďalšieho pojednávania na deň 02.08.2018 za účelom vyhlásenia rozsudku nie je dôvodná, nakoľko uznesenie, ktorým súd odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku je procesným rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania a súd ním nie je viazaný (§ 237 ods. 2 CSP) a preto ho súd môže zrušiť a v konaní a dokazovaní ďalej pokračovať tak, ako to urobil aj súd prvej inštancie, ktorý na ďalšom pojednávaní dňa 12.9.2018 následne ďalej konal a vykonával dokazovanie navrhnuté sporovými stranami a preto jeho postupom nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právny názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, výsledky vykonaného dokazovania komplexne vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v Článku 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľov (predostreté už v konaní pred súdom prvej inštancie), tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je tiež nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

30. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova rozhodne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

31. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).